

'Specialisten' beweren dat de financieel-economische crisis ver voorbij is. Niets is minder waar. De gevolgen worden nu echt zichtbaar. Naarmate de tijd vordert, ondervinden meer mensen dat aan den lijve. De toenemende werkloosheid, de gestegen levensduurte en de achterblijvende vervangingsinkomens wegen op de consumptie en remmen de economische activiteiten. De federale regering kreunt onder een immens begrotingstekort en de Vlaamse regering kijkt ontuchtend naar een schuldenberg die niet langer kan worden genegeerd. Minister-president Peeters houdt angstvallig zijn besparingsplannen verborgen. Dat belooft weinig goeds.

De crisis is niet voorbij

Goed bestuur a.u.b.

De federale regering zit in nauwe schoentjes. Het financieringsmechanisme fnuikt al van in de kiem de kansen op een efficiënt beleid. Dat negatief verhaal wordt versterkt door de politieke tegenstellingen en de communautaire hindernissen. Weinig politici hebben zelf al iets van de crisis gevoeld. Is het daarom dat veel politici zich nonchalant gedragen en hun energie steken in bijzaken? Dat premier Herman Van Rompuy ondanks alles gestaag verder wroeft, is lovenswaardig. Of dat zal resulteren in een echt sociaal beleid, is allesbehalve zeker. Het vrijwaren van de sociale zekerheid, het handhaven van de noodzakelijke openbare dienstverlening, de aanpak van de fiscale fraude, de zorg voor betere pensioenen voor alle burgers - met daarbij ook het vrijwaren van het pensioenregime van de ambtenaren - zijn enorme uitdagingen die alleen door een eensgezinde regering in consensus met de sociale partners met succes kunnen worden aangepakt. Het is nu echt de hoogste tijd om goed te besturen. Cadeaus uitdelen past daar niet bij. Wel hebben de burgers recht op zekerheid en op respect voor aangegane verbintenissen. De noodzaak om misbruiken op alle beleidsdomeinen voor eens en altijd uit te roeien, de fiscale fraude aan te pakken en de bezitters van grote vermogens financieel te doen bijdragen, dringt zich meer dan ooit op. Daarzonder wordt elke besparing ongeloofwaardig en onverteerbaar.

Naar een intersectoraal akkoord 2009-2010?

Een regering zonder centen is zelden geneigd om het debat aan te gaan over de vakbondseisen. In het verleden werd ook in barre financiële omstandigheden getracht aanvaardbare akkoorden af te sluiten voor de actieve en gepensioneerde personeelsleden van de openbare sector en het onderwijs. De vakbonden van de openba-

re sector (het COV is daarbij betrokken als lid van de FCSOD, de Federatie van de Christelijke Syndicaten van de Openbare Diensten) hebben een gezamenlijk intersectoraal eisencahier uitgewerkt. Dat cahier zal worden aangeboden aan premier Herman Van Rompuy. Wij verwachten ook nu resultaten.

In het volgend nummer van Basis komen we hierop terug.

Vlaamse regering zal besparen

Het Vlaams regeerakkoord kreeg van elke meerderheidspartij groen licht. Dat de nieuwe regering een besparingsregering wordt, was al vlug duidelijk. De crisis kan immers niet worden genegeerd.

De bikkelharde strijd om de ministersposten had weinig verheffends. Dat een sterk minister aan de kant werd geschoven, laat bij velen een wrang gevoel na.

Frank Vandenbroucke had tijdens de onderhandelingen over het regeerprogramma 'zijn' onderwijs meer dan behoorlijk verdedigd. Hij was erin geslaagd de besparingen sterk te beperken. Zal dat zo blijven? Wanneer over enkele jaren opnieuw beleidsruimte ontstaat, verwachten we van de nieuwe onderwijsminister dat hij het onderwijs met evenveel daadkracht als Vandenbroucke op de regeringsagenda blijft plaatsen en dat het onderwijs een eersterangsrol blijft behouden. Zelfs nu onderwijs niet langer in handen is van een viceminister-president.

Een moeilijke opdracht

Ondanks de strubbelingen die we hadden met de vorige onderwijsminister, erkennen we dat hij voor het onderwijs belangrijke pistes heeft bewandeld. Het is zonder meer duidelijk dat wat hij deed met betrekking tot de financiering - met name de quasi gelijke behandeling van de netten - alleen kon gerealiseerd worden door iemand die

de moed had om in de eigen partij de bakens te verplaatsen. Toch was het meermaals kwaad kersen eten met deze superminister. Onze disputen over het leerzorgdossier zijn gekend. Wel had hij het lef om - weliswaar na veel heisa - tegen zijn eigen overtuiging in de verdere discussies uit te stellen omdat hij inzag dat een breed draagvlak voor 'zijn' leerzorgproject niet haalbaar bleek.

De nieuwe onderwijsminister wordt opgezadeld met een aartsmoeilijke opdracht. Zijn voorganger was niet ongevoelig voor ons pleidooi voor sociale vrede. Nu dreigt het anders te worden. De Vlaamse regering heeft door een mat verhaal over het onderwijs al de toon gezet. Tijdens de afrondende gesprekken over het regeerakkoord werden teksten afgezwakt en de Vlaamse regering engageert zich veel minder dan bedongen door de vorige onderwijsminister en de CD&V-leden van de werkgroep.

Voor Caroline Genez, voorzitter van Sp.a, en de oude partijbonzen is onderwijs geen prioriteit. Toch rekenen we op de inzet van minister Pascal Smet. Als echter blijkt dat dwaas bespaard wordt op het onderwijs of als aan de onderwijssector het rechtmatig aandeel in de begroting wordt onthouden, dan krijgen ze met ons te doen.

De minister-president weze gewaarschuwd. Zijn brede glimlach zal niet volstaan om een sector te sussen die hij niet belangrijk genoeg achtte om te raadplegen bij de opstelling van het regeerprogramma. Het nastreven van partijpolitieke evenwichten mag niet gebeuren ten koste van onderwijs. Onze leden willen goed kunnen werken voor alle kinderen. Dat is belangrijk. Een onderwijsminister of een minister-president die daarmee geen rekening houdt, zal vlug ondervinden dat hij dat beter wel doet. Onze syndicale slagkracht is gekend.

Romain Maes
algemeen secretaris

